



בש"פ 2645/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון
בש"פ 2645/15

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ב' באייר התשע"ה (21.4.2015)

בשם המבקשת: עו"ד שרית משגב
בשם המשיב: עו"ד ליאור בר-זוהר

החלטה

בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 יום לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. כנגד המשיב, יליד שנת 1991, הוגש ביום 28.7.2014 כתב אישום המייחס לו עבירות של אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ניסיון למעשה סדום לפי סעיף 347(ב), בנסיבות הסעיפים 345(ב)(3) ו-25 לחוק; תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, לפנות בוקר יום 17.7.2014, שהתה המתלוננת עם חבריה וחברותיה (להלן: החברים) בסמוך לבניין מגורים בחיפה. בשלב כלשהו הצטרף לקבוצה המשיב, שהינו אחיה של אחת מן הבנות בקבוצה, התיישב בסמוך למתלוננת, החל לשוחח עמה ובשלב כלשהו חיבק אותה ונישק אותה בלחיה. סמוך לשעה 03:00, הסיר המשיב את אחד הכפכפים מרגלה של המתלוננת, השליך אותו לבניין סמוך, וכאשר המתלוננת קמה להביאו, המשיב



הלך אחריה, סתם את פיה וגרר אותה לתוך חדר בקומה התחתונה בבניין. בתגובה להתנגדות המתלוננת, הכה אותה המשיב בגופה ופניה וגרם לה להקאה ולדימום בעינה. המשיב הפשיט את המתלוננת, השכיבה על הרצפה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה חרף התנגדותה, ולאחר מכן הרים את המתלוננת תוך שהוא מושך בשערותיה, הצמיד אותה לקיר, והחדיר את איבר מינו בשנית לאיבר מינה. לאחר מכן, סובב המשיב את המתלוננת עם פניה לקיר, וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, אך לא הצליח עקב התנגדותה, אז, סובב אותה בחזרה והמשיך להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה חרף התנגדותה.

בהמשך, נעתר המשיב לבקשת המתלוננת לצאת מהחדר, לאחר שהבטיחה לו ללכת עמו למקום אחר, תוך שהוא מאיים עליה שאם תברח יהרוג אותה. המתלוננת, אשר ראתה את אחד מחבריה, החל לרוץ לכיוון ביתה, אך המשיב דלק אחריה, ולאחר שנפלה על הקרקע במהלך הבריחה, גרר אותה בשערותיה, גרם לחבלות בברכיה והשליך הצידה שקית שבתוכה מכשירי טלפון וכרטיס רב-קו של המתלוננת. באותו שלב, עברו שני תושבי השכונה במקום, והמתלוננת הצליחה להימלט לביתה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המבקשת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. לאחר דחיה קצרה לשם לימוד חומר החקירה, ודחייה נוספת לשם בחינה של חלופת מעצר, נתן המשיב את הסכמתו למעצרו עד תום ההליכים לאחר שהסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ולאחר שלא עלה בידו להציע חלופת מעצר ראויה.

4. ההליכים בתיק העיקרי: ביום 7.8.2014 נערכה הקראה פורמאלית של כתב האישום, וביום 17.9.2014 ניתנה תשובת המשיב לכתב האישום. בהמשך נקבעו 4 מועדי הוכחות לחודשים מרץ-אפריל 2015, אולם עקב אילוצי בית המשפט בוטלו המועדים של חודש מרץ. ביום 2.4.2015 נשמעה עדות המתלוננת, ובית המשפט הוסיף 3 מועדים לשמיעת הוכחות בחודשים יוני-יולי 2015.

5. בחלוף תשעה חודשים מיום מעצרו של המשיב, מוגשת הבקשה דכאן להארכת המעצר בשלושה חודשים נוספים.

המשיב התנגד לבקשה, באשר לטענתו המשפט לא יסתיים גם בהארכה הנוכחית. המשיב אישר כי אין באפשרותו להציג חלופה ביתית-משפחתית, ועתר לתסקיר מבחן בעניינו לבחינת האפשרות של מוסד שיקומי שיהווה חלופת מעצר.

6. בבואו לדון בבקשה להארכת מעצר על פי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין שיקולים מתחרים שונים. על הכף האחת, חזקת החפות העומדת לנאשם וזכותו לחירות, ועל הכף השנייה, ההגנה על אינטרס הציבור ובטחונו ומניעת שיבוש הליכי משפט והתחמקות הנאשם מהליכי המשפט.

מעבר לאלימות והאכזריות האנהרנטית הכרוכה בעבירת האינוס כשלעצמה ((בש"פ 5612/98 דיאב נ' מדינת ישראל (15.9.1998)), הרי שבמקרה דנן, העבירה המיוחסת למשיב בוצעה תוך הפגנת אלימות קשה נגד המתלוננת, מה שמעיד על מסוכנותו האנהרנטית של המשיב, הן כלפי המתלוננת והן לציבור. הגם שהמתלוננת סיימה להעיד, לשחרור המשיב עלולה להיות השלכה על תחושת בטחונו (השוו בש"פ 7497/03 גואטה נ' מדינת ישראל



(10.9.2003)). לתמונה הקשה המצטיירת מכתב האישום, מצטרפת העובדה כי המשיב כבר הורשע בעבר בעבירת מין שביצע כאשר היה קטין, בגינה ריצה 21 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, רשומה לחובת המשיב עבירת גניבה והתפרצות בגינה ריצה המשיב 12 חודשי מאסר, ועבירה של נהיגה פוחזת ונהיגה ללא רישיון בגינם נדון למאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים. כל אלה מעידים על כך שהמשיב, על אף גילו הצעיר, הוא "שור מועד", שכבר ריצה תקופות מאסר מצטברות של כארבע שנים.

7. אשר לשיקול של קצב התקדמות המשפט. אכן, יש להצר על כך שמועדי ההוכחות שנקבעו לחודש מרץ בוטלו, כך שהמשפט החל למעשה רק בחודש אפריל, אך בהתחשב בכך שכבר נשמעה עדות המתלוננת ולא צפויים להעיד עדים רבים, יש להניח כי המשפט ייכנס למסלולו והמבקשת הביעה תקוותה כי ניתן יהיה לסיים המשפט אפילו במהלך הארכה הנוכחית. לצורך בקשה זו, אני נכון להניח כי תידרש לפחות עוד ארכה נוספת אחת, אך נוכח מסוכנותו של המשיב, נקודת האיזון נוטה בשלב זה באופן חד-משמעי להארכת מעצרו של המשיב.

8. אשר על כן, אני נעתר לבקשה ומאריך מעצרו של המשיב בתשעים יום החל מיום 27.4.2015 או עד למתן פסק דין בת"פ 52713-07-14 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ב' באייר התשע"ה (21.4.2015).

ש ו פ ט